

udtale, at Manden efter dets Formening var bleven haardt behandlet. Efter den Tid har der foreligget fra Bedkommende ikke mindre end 4 andre Andragender; det ærede Udvalg kender kun det sidste af disse, som saa under 4de Februar 1879 har faaet det Svar, som er det ærede Udvalg bekendt. Jeg skal nu kun gjøre et Par Bemærkninger om Sagens Realitet. Det ærede Udvalg har bemærket, at Andrageren var støttet af Sogneraadet og af mange troværdige Fjolk, hvis Udtalelser gaa ud paa, at Manden var baade i høi Grad trangende og værdig. Men det ærede Udvalg maa jo vide, i alt Fald den ærede Ordfører veed det meget godt, at Trængsmomentet aldeles ikke spiller nogen Rolle, og at altsaa alle disse Ubefalinger og Attestationer ere aldeles ligegyldige. Loven af 1876 bestemmer jo udtrykkelig, at der ikke tages noget Hensyn dertil, altsaa alt det kunde have været sparet, baade med Hensyn til Indsendelse og med Hensyn til Henviisning dertil, thi det er uden al Betydning for Sagens Afgjørelse; Finanzministeren er ikke berettiget til at lade Trængsmomentet faae nogen Indflydelse paa Sagens Afgjørelse. Det er det rene faktiske Forhold. Vi maa altsaa holde os til, hvad der er oplyst om Forholdet mellem Bestadigelsen og Mandens nuværende Tilstand, det er det Eneste, der har nogen Betydning for Sagens Afgjørelse. Her udtaler den ene af Distriktslægerne under 24de Oktober 1878, efterat have beskrevet Tilstanden, at der mangler de tilstrækkelige Kræfter, og at dette formentlig er en Følge af det Studsaar, han fik den og den Dag. Jeg vil dog spørge, om dette kan siges at være en bestemt Erklæring fra en Læge om, at der er en Kausalforbindelse tilstede. Da vedkommende Læge blev opfordret til nærmere at erklære sig om dette Punkt, udtalte han, at han ikke var istand til deraf at kunne afgive nogen bestemt Erklæring, men at han formentlig, at naar overhovedet en Mand var saaret i Krigen, og der blot var Mulighed for, at hans Lidelse kunde henføres dertil, skulde han have Understøttelse, og derfor havde han skrevet Attesten, som han havde gjort det. Endvidere erklærede vedkommende Læge, at der var „to meget ømfindelige, lidt strammende Nr.“. Her have vi Noget angaaende det virkelig Faktiske. Den anden Læge erklærede, at der er et strammende Nr under den høire Arget. Jeg beder nu fastholdt, at Undersøgelsen ske for Invalidebestyrelsens Læge her i Byen ved personlig Fremstilling, efter at disse Attestationer vare givne. Denne erklærer da: „Intet af Arrene, hverken paa Armen eller Brystet, fastvozet. Suden kan paa begge Sider tages op i en Fjold, saa Arret danner den fri Mand, uden at han yttrede nogen Omhed“. Hvad Armens fri Bevægelse angaar, som ogsaa er omtalt, er ligeledes Erklæringen her stik imod. Efter at dette

var passeret, blev Bedkommende paa hans Andragende, som allerede angivet, fremstillet for Sundhedskollegiet. Sundhedskollegiets Erklæring gaar ud paa, at ved den Undersøgelse, som Kollegiets Medlemmer have foretaget med Andrageren, „er den ved Etatsraad Schütz beskrevne Tilstand af Arrene bekræftet, og Kollegiet finder ingen Anledning til at foretage nogen Afvigelse fra den af Invalidebestyrelsen afgivne Resolution“. Nu er det jo subjektivt, hvilken Erklæring man vil lægge Hovedvægten paa. Jeg tror, at fra mit Standpunkt maa jeg nødvendigvis lægge Hovedvægten paa de tjenstlige Erklæringer, hvilke ovennævnte ere afgivne henseende. Jeg kan altsaa ikke paa nogen Maade godkende, hvad det høitærede Udvalg uden at have kjendt Sagens Akter har udtalt, at Manden er bleven haardt behandlet.

Tauber: Det Spørgsmaal, som den høitærede Minister her sidst berørte, kunde give Anledning til mange Betragtninger. Men jeg skal ikke i saa Henseende foregribe, hvad den ærede Ordfører kunde have at bemærke. Jeg skal kun ganske i Almindelighed udtale den Anskuelse, at det lige overfor Invalider vistnok maa anses for rigtigt ikke at lægge en saa afgjørende Vægt, som den høie Regjering lægger, paa en Undersøgelse af deres Tilstand i Dieblisset, foretagen af Læger, som se dem en eneste Gang, og som ikke have havt Leilighed til at kjende deres Helbredsstilstand i en længere Tid. Jeg tør maatte tilføie blot een Ting, og det er, at naar den høitærede Minister udtalte sig paa en saadan Maade om den paagjældende Distriktslæge, skulde jeg næsten mene, at den paagjældende Distriktslæge kunde faae den høitærede Minister dømt for, hvad han her har sagt om ham. Men det, jeg nærmest har ønsket at tage Ordet om, er Andragendet under Nr. 13 fra Baron J. C. Udelev af Frederiksberg. Jeg skal ligesaa lidt som den ærede Ordfører komme ind paa en Undersøgelse af Spørgsmaalet i Almindelighed, jeg skal kun udtale det Ønske, at det maatte staa klart for den høitærede Regjering, hvorfor Sagen ogsaa foreslaas henvist til Justitsministerens Undersøgelse. Det er, saavidt jeg har opfattet Udvalgets Mening, af den Grund, at det vistnok anses for tvivlsomt af vore Jurister, hvorvidt man, naar en til et Stamhus arveberettiget Slægt uddør, ved Fordelingen af Stamhuset og Bestemmelse af, hvem der da er arveberettiget, skal tage Opretteren eller den sidste Besidder til Udgangspunkt. Det er et Spørgsmaal, der, saavidt mig bekendt, er omtvistet mellem Juristerne. Dersom det Første er Tilfældet, nemlig at Opretterens Slægt skal danne Udgangspunktet for, hvem der er arveberettiget, vil den paagjældende Mand vistnok have et i alt Fald moralsk Krav. Dersom det Sidste er Tilfældet, at det er den sidste Besidders Slægt, som skal fordele Stamhuset imellem sig, vil han slet ikke